

Ιστορικές και φιλοσοφικές ιδέες για τη συνέχεια του αγώνα του Νικηφόρου Μανδηλαρά

Από Ιωάννη Ν. Χατζόπουλο, καθηγητή Πανεπιστημίου Αιγαίου (11-9-2009)

ihatz@aegean.gr

http://www.env.aegean.gr/labs/Remote_sensing/Remote_sensing.htm

1. Εισαγωγή

Το παρόν κείμενο που αφιερώνεται στη μνήμη του συντοπίτη μας Νικηφόρου Μανδηλαρά, θα παρουσιάσει αποσπασματικά κάποια στιγμιότυπα σχετικά με τους αγώνες που δόθηκαν από το Νικηφόρο και στη συνέχεια στο μεγαλύτερο μέρος του κειμένου θα γίνει προσπάθεια να αναλυθούν ιστορικές και φιλοσοφικές ιδέες που αναφέρονται στα εθνικά και διεθνή δρώμενα, στην δικαιοσύνη, στην παιδεία, στην πολιτική, από μια οπτική γωνία που χρειάζεται τόλμη για να επιχειρήσει κανείς να κάνει ανάλυση. Η ανάλυση που γίνεται συγκεντρώνεται πάνω σε παλαιότερα αλλά και σύγχρονα προβλήματα και επιδιώκεται η εκμείωση βέλτιστων λύσεων στα προβλήματα αυτά αναφέροντας ταυτόχρονα τις πιθανές επιπτώσεις από τις λύσεις αυτές. Στόχος του παρόντος κειμένου είναι να δείξει ότι ο αγώνας του Νικηφόρου δεν πήγε χαμένος αλλά έχει και συνέχεια.

2. Στιγμιότυπα σχετικά με τους αγώνες που δόθηκαν από το Νικηφόρο

«Είσαι με το Κόμμα, Χριστός Ανέστη, δεν είσαι, Θάνατον Πατήσας» έγραφε στην εφημερίδα του «Ναζιακά Χρονικά» αρχές της δεκαετίας του 60 ο Νικηφόρος Μανδηλαράς και η φράση αυτή είναι αποκαλυπτική της ποιότητας που είχε η ελευθερία και η δημοκρατία την εποχή εκείνη. Θα πρέπει εδώ να τονισθεί ότι οι λεγόμενες «δημοκρατικές δυνάμεις» που τόσες ελπίδες είχε εναποθέσει ο Ελληνικός λαός, όταν μερικά χρόνια μετά την μεταπολίτευση ανέλαβαν την εξουσία έχτισαν ένα πολύ χειρότερο κομματικό κράτος. Οι δεκαετίες του 50 και του 60 ήταν σημαδιακές ιδιαίτερα για τις Κυκλάδες όπου γινόταν η ομαδική μετανάστευση στις μεγαλουπόλεις και ιδιαίτερα στην Αθήνα και τα νησιά ερήμωναν από κόσμο. Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο όλη η Ευρώπη χτιζόταν από την αρχή με υποδομές και σε σύγχρονες βάσεις ενώ η Ελλάδα συσσωρεύονταν στα γκέτο της Αθήνας και ταυτόχρονα κάθε προοδευτικός άνθρωπος εδιώκετο για τις ιδέες του και τα φρονήματα του. Μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον ξεπρόβαλε η ηρωική και ηγετική φυσιογνωμία του Νικηφόρου Μανδηλαρά.

Ήταν το έπος του 40 που τρώμαξε το σύστημα; Ήταν ο ψυχρός πόλεμος; Ή μήπως και τα δύο αυτά οδήγησαν στην κατασκευή του δεύτερου αντάρτικου (προηγήθηκαν τα Δεκεμβριανά και η Βάρκιζα) όπου οι δυνάμεις του σκότους δολοφόνησαν στην εμφύλια αυτή σύρραξη το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής νεολαίας και στη συνέχεια χρησιμοποίησαν τον εμφύλιο σαν άλλοθι για να κυνηγήσουν κάθε προοδευτικό άνθρωπο και στη συνέχεια να οδηγήσουν τον τόπο στη δικτατορία των συνταγματαρχών, στην προδοσία της Κύπρου, στις σημερινές καταλήψεις σχολείων και πανεπιστημίων και στους κουκουλοφόρους; Το έπος του 40 είναι αλήθεια ότι

ταρακούνησε το παγκόσμιο στερέωμα και κατατρόμαξε το σύστημα που επηρεάζει το παγκόσμιο γίγνεσθαι, ένα σύστημα που αν κρίνει κανείς εκ του αποτελέσματος, σίγουρα ο σκληρός πυρήνας του αποτελείται από σωματικά και ψυχικά αρρώστους οι οποίοι έχουν σαν στόχο την οικονομική και πολιτική εξουσία όντες αδίστακτοι σε οποιοδήποτε εμπόδιο βρεθεί μπροστά τους. Μοναδικά όπλα τους είναι η καταστρεπτική ενέργεια του ανθρώπινου νου και η άγνοια (αγραμματισμένη) της λαϊκής βάσης την οποία προσπαθούν «με νύχια και με δόντια» να διατηρήσουν απαίδευτη και την οποία προκλητικά αποκαλούν *μάζα, ποιμνιο* (δηλαδή πρόβατα) κλπ.

Ο Νικηφόρος Μανδηλαράς ήταν ηγετική φυσιογνωμία με πανίσχυρη βούληση και γνώριζε πολύ καλά ότι το σύστημα δεν είναι παντοδύναμο και έχει πολλά τρωτά σημεία γιατί και έδωσε με θάρρος και αυταπάρνηση τη μάχη στη δίκη του ΑΣΠΙΔΑ όπου κυριολεκτικά γελοιοποίησε το σύστημα. Η μεγάλη όμως μάχη του Νικηφόρου ήταν αυτή που έδωσε μέσα από τις στήλες της εφημερίδας «*Ναζιακά Χρονικά*» παίρνοντας το μέρος του λαού των Κυκλάδων που αντιμετώπιζε μύρια προβλήματα την εποχή εκείνη. Ο Νικηφόρος γνώριζε ότι η σωστή ενημέρωση και η αποκάλυψη των μεθόδων που λειτουργεί το σύστημα θα αφύπνιζε το γίγαντα λαό του έπους του 40 και θα του έδινε τη δυνατότητα να διεκδικήσει τα δίκαια του. Τόλμησε να ανοίξει μέτωπα τόσο με την τότε κυβέρνηση όσο και με το παλάτι. Χαρακτηριστική ήταν η ατάκα που έκανε σε λόγο του στον κινηματογράφο Ζαίρα στο Γαλάτσι αμέσως μετά τα γεγονότα του Ιουλίου το 1965 όπου ο τότε βασιλιάς έπαιζε ανέμελος ποδόσφαιρο στην Κέρκυρα με τους δημοσιογράφους «*ακόμη και το ποδόσφαιρο έχει κανόνες που πρέπει να τηρούνται*» (πόσο μάλλον το Σύνταγμα της Ελλάδος). Λίγο πριν το Νικηφόρο και άλλες ηρωικές φυσιογνωμίες είχαν κτυπήσει τα τρωτά σημεία του συστήματος όπως οι Μανώλης Γλέζος (εξακολουθεί να είναι μάχιμος αγωνιστής) με το Λάκη Σάντα, ο Μπελογιάννης (τον πρόδωσε το ίδιο του το κόμμα για να δώσει ένα επιπλέον άλλοθι στη χούντα για κομμουνιστές κατασκόπους) και άλλοι πολλοί. Αγωνιστές και ήρωες δεν παύουν επίσης να υπάρχουν μεταγενέστερα και μέχρι σήμερα όπως ο Αλέξανδρος Παναγούλης, ο κυβερνήτης του πλοίου Βέλος Νικόλαος Παππάς, οι μαχητές στην Κύπρο κατά της Τουρκικής εισβολής και άλλοι πολλοί.

Ο Νικηφόρος Μανδηλαράς ήθελε να είναι ελεύθερος γιατί και θυσιάστηκε μπορούσε να παραδοθεί παρουσία μαρτύρων όπως τον προέτρεπαν οι φίλοι του χωρίς να ρισκάρει τη ζωή του, όμως δεν άντεχε στην ιδέα της αιχμαλωσίας ήθελε να είναι ελεύθερος παρά σκλάβος, πίστευε στο: «*Ελευθερία ή Θάνατος*» (Χιωτάκης & Κορίδης, 2002). Η χούντα που ήταν όργανο του συστήματος σίγουρα ήθελε την εξόντωση του δεν γνώριζε όμως που βρίσκονταν κάποιοι που γνώριζαν τον πρόδωσαν, ποιοι τον πρόδωσαν; Ήταν εχθροί; ή «φίλοι»;.

Ο Νικηφόρος Μανδηλαράς πέθανε ελεύθερος, όμως ο ίδιος δίνει ξεκάθαρα τον ορισμό της ελευθερίας μέσα στα όρια του συντάγματος για το βασιλιά, που σημαίνει ότι ελευθερία δεν σημαίνει ότι μπορεί να κάνει κανείς ότι θέλει. Η ελευθερία προϋποθέτει την ύπαρξη πολλών επιλογών μέσα σε συγκεκριμένα και σαφή όρια τα οποία ο Αριστοτέλης χρησιμοποιεί για να ορίσει το μεσοδιάστημα (μεσότητα) της αρετής (Αριστοτέλους: «*Ηθικά Νικομάχεια*») ενώ ο Πλάτωνας ορίζει τα ίδια όρια εκεί που ο ανθρώπινος νους μέσω της παιδείας αναπτύσσεται με υγιή τρόπο ώστε η λογική να ισορροπεί την επιθυμία και το θυμό (Πλάτωνος: «*Πολιτεία*»).

3. Ιστορικές και Φιλοσοφικές σκέψεις στη μνήμη του Νικηφόρου

Η ανάλυση που επιχειρείται εδώ έχει σαν στόχο την ανάδειξη των προβλημάτων που αντιμετωπίζει σήμερα η Ελλάδα και γενικότερα η ανθρωπότητα και την σωστή αντιμετώπιση τους λαμβάνοντας υπόψη τις επιπτώσεις που μπορεί να έχει μια επιμέρους αντιμετώπιση. Η θεώρηση των γεγονότων επιχειρείται με νηφάλιο τρόπο προσπαθώντας να γίνει προσέγγιση της αλήθειας χωρίς φόβο και πάθος και πιστεύοντας ότι κοιτώντας την αλήθεια κατάματα θα μπορέσουμε σαν άνθρωποι να δούμε πως είναι δυνατόν να περιορίσουμε τα φλέγοντα προβλήματα που υπάρχουν και να καλυτερεύσουμε την ποιότητα της ζωής μας.

Η σημερινή παγκόσμια κατάσταση μπορεί να χαρακτηριστεί από το χειρότερο επίπεδο που έχει ποτέ φθάσει ο άνθρωπος και τούτο γιατί: (α) κινδυνεύει από ανθρωπογενείς δραστηριότητες να καταστραφεί το φυσικό περιβάλλον του πλανήτη γη, (β) η επιστήμη και η τεχνολογία έχει εξελίξει την πυρηνική τεχνολογία ώστε ανεξέλεγκτες ομάδες να μπορούν να αναπτύξουν πυρηνικά όπλα με καταστροφικές συνέπειες για όλους χωρίς ουδεμία εξαίρεση, (γ) το παγκόσμιο στερέωμα συγκλονίζεται από πολέμους εντός και εκτός συνόρων των επιμέρους κρατών, (δ) υπάρχει άνιση μεταχείριση των πολιτών στις διάφορες χώρες του πλανήτη και άνισος καταμερισμός του πλούτου με αποτέλεσμα αλλού να πεθαίνει ο πληθυσμός από πείνα και αλλού να πετά τα τρόφιμα στις χωματερές, (ε) Αυξάνεται συνεχώς η εγκληματικότητα, (στ) η παιδεία υποβαθμίζεται συνεχώς, (ζ) πληθαίνουν τα οργανωμένα και άρτια εκτελεσμένα κτυπήματα κατά της ανθρωπότητας όπως αυτά της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2001 και μάλιστα γίνονται με προκλητικότατο τρόπο, (η) με προκλητικότατο τρόπο γίνεται επίσης η καταλήστευση του πολίτη και των ασφαλιστικών του ταμείων μέσω του χρηματιστηρίου, (θ) οικονομικές κρίσεις δημιουργούνται κατά βούληση εκ του μη όντος πάντα με στόχο την υποβάθμιση της μεσαίας τάξης, (ι) Οι ελπίδες για καλύτερες μέρες διαρκώς μειώνονται και όλοι οι φορείς προμηνύουν τα χειρότερα, (ια) η διαφθορά έχει φθάσει στο ζενίθ, και υπάρχουν ένα σωρό άλλες καταστάσεις που προμηνύουν τα χειρότερα, (ιβ) οι άνθρωποι σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη υφίστανται ένα συστηματικό πνευματικό βιασμό από φορείς δεισιδαιμονίας και προκατάληψης χωρίς ουσιαστική προστασία. Όλα αυτά μάλιστα συμβαίνουν σε μια εποχή που η τεχνολογία έχει προχωρήσει τόσο πολύ ώστε να υπάρχουν παντός είδους αγαθά υψηλής ποιότητας με ελάχιστο κόστος και με ταχύτατη παραγωγή. Τρόφιμα, για παράδειγμα, υπάρχουν τόσα πολλά που οι παραγωγοί επιδοτούνται για να μην παράγουν. Το ερώτημα είναι τι φταίει για όλα αυτά; Γιατί κανείς δεν αντιδρά; Γιατί τόση σιωπή; Γιατί ο ακτιβισμός, για παράδειγμα, που υποτίθεται αποτελεί την αντίδραση σε όλα αυτά επαναπαύεται σε μεμονωμένες ενέργειες χωρίς φιλοσοφικό υπόβαθρο και αρέσκεται σε ακρότητες που δημιουργούν στην κοινή γνώμη την αίσθηση περιθωριακών που το μόνο πράγμα που γνωρίζουν να κάνουν είναι να σπάνε βιτρίνες και να καίνε αυτοκίνητα; Γιατί με αυτού του είδους την αντίδραση αντιμετωπίζεται η παγκοσμιοποίηση; Γιατί σε θέσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού τοποθετούνται γενικά άνθρωποι με τα χειρότερα προσόντα σε σχέση με άλλους για τη θέση αυτή; Γιατί γενικότερα σχεδόν σε όλα τα κράτη με δημοκρατικό πολίτευμα οι ηγεσίες των κομμάτων περισσότερο επιλέγονται να υπηρετούν τα συμφέροντα μεμονωμένων ομάδων και όχι αυτών του κοινωνικού συνόλου; Γιατί γενικότερα η προσωπικότητα των ηγετών των κομμάτων συνήθως επιλέγεται να είναι τόσο χαμηλού επιπέδου; Γιατί οι δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις εκχωρούν μεγάλο μέρος της εξουσίας

που τους παρεχώρησε η λαϊκή ετυμολογία σε ολιγομελείς εξτρεμιστικές ομάδες όπως είναι οι κουκουλοφόροι; Γιατί οι ανθρωπιστικές επιστήμες δεν χρησιμοποιούν όσο πρέπει τα μαθητικά στην ανάλυση αντίστοιχων δομών με αποτέλεσμα να παρουσιάζουν επιστημονική ανεπάρκεια στις αναλύσεις των και να μένουν πίσω σε σύγκριση με τις θετικές επιστήμες; Γιατί αυτή η εγκληματική αδράνεια από την λεγόμενη «πνευματική ελίτ»; Γιατί με την ψήφιση του Νόμου πλαίσιο 1268/82 για τα ΑΕΙ και επικυρώθηκε με αντίστοιχο Νόμο το 2007 η πανεπιστημιακή κοινότητα δεν αντιδρά όσο πρέπει στην εκχώρηση όλων των ευθυνών της ακαδημαϊκής διοίκησης των ΑΕΙ/ΑΤΕΙ σε άτομα με χαμηλό ακαδημαϊκό προφίλ όπως είναι οι φοιτητές και χαμηλού επιπέδου μέλη ΔΕΠ; Γιατί αυτή η εγκληματική αδράνεια από τον απλό πολίτη; Σίγουρα κάτι δεν πάει καλά και θα επιχειρηθεί εδώ να διερευνηθεί τι είναι αυτό που δεν πάει καλά.

Η προηγούμενη ανάλυση για τα κακώς κείμενα στον πλανήτη γη θα πρέπει να μας βοηθήσει κατά κύριο λόγο να οριοθετήσουμε την επιθυμητή κατάσταση που θα θέλαμε να έχουμε η οποία μπορεί να είναι η εξής: (α) Να διατηρηθεί σε άριστη κατάσταση το φυσικό περιβάλλον του πλανήτη γη και να εκλείψουν όλες οι ανθρωπογενείς απειλές, αντίθετα ο άνθρωπος να είναι ο εγγυητής και προστάτης του φυσικού περιβάλλοντος, (β) Να χρησιμοποιηθούν οι γνώσεις της επιστήμης και της τεχνολογίας ώστε το φυσικό περιβάλλον να προστατευθεί και από υπαρκτές εξωτερικές απειλές όπως είναι οι ηλιακές εκρήξεις και οι μετεωρίτες, (γ) Να αναπτύξουν οι άνθρωποι μέσω της παιδείας υγιά και ελεύθερο νου ώστε με τη λογική τους να ισορροπούν την επιθυμία και το θυμό για να μπορέσουν να αποφύγουν τις αψιμαχίες τους πολέμους και τον πυρηνικό όλεθρο, (δ) Να καλλιεργήσουν οι άνθρωποι μέσω της παιδείας την ελευθερία που προκύπτει από την αρετή η οποία είναι μονόδρομος για την ποιότητα ζωής την ειρήνη και την ευημερία και με τον τρόπο αυτό να αποκτήσουν πραγματική ελευθερία και δημοκρατία προωθώντας σε θέσεις κλειδιά ανθρώπους με ικανά προσόντα βγαλμένους από τα σπλάχνα της λαϊκής βάσης. Η αρετή μπορεί να μετατρέψει τον πλανήτη γη σε υπαρκτό παράδεισο για όλους περιορίζοντας σημαντικά το ανθρώπινο λάθος το οποίο είναι η κύρια πηγή για κάθε είδους έγκλημα και διαφθορά (ε) Να χρησιμοποιηθούν με ενάρετο τρόπο τα επιτεύγματα της επιστήμης και της τεχνολογίας ώστε να εξομαλυνθούν οι ανισότητες που υπάρχουν στον πληθυσμό, να υπάρχει περισσότερη δικαιοσύνη και να καταπολεμηθεί η πείνα, η αμάθεια, ο πνευματικός βιασμός, η προκατάληψη, η δεισιδαιμονία και οι αρρώστιες (στ) να εκπονηθεί και να ακολουθηθεί ένα μακρόπνοο σχέδιο για την επικοινωνία με άλλα αστρικά συστήματα και πλανήτες και να δημιουργηθούν σταδιακά οι προϋποθέσεις για την έγκαιρη μετακίνηση μέρους του πληθυσμού σε άλλο πλανήτη σε περίπτωση που η γη κινδυνεύσει από οποιαδήποτε αιτία.

3.1 Το υφιστάμενο «σύστημα» και οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί

Η λέξη «σύστημα» ακούγεται από πολλά στόματα αλλά κανείς δεν εξηγεί επακριβώς τι είναι. Στο ποίημα του Σεφέρη «Ελένη» (*Πολίτης 1970*, σελ. 168) δίνεται έμμεση αναφορά στο σύστημα στο στίχο «Έτσι το θελαν οι θεοί». Στο ποίημα του Δ. Σολωμού Ύμνος εις την Ελευθερία στίχος 12 δίνεται έμμεση αναφορά στο σύστημα: «Άλλοι οϊμέ! Στη συμφορά σου οπού εχαίροντο πολύ» (*Πάπυρος 1995* σελ. 52). Θα μπορούσε το «σύστημα» να είναι μια συγκυρία πολλαπλών συμφερόντων τα οποία τυχαία συνενώνουν τις δυνάμεις τους και επηρεάζουν τα διεθνώς δρώμενα αλλάζοντας μορφή και πρόσωπα κάθε φορά ανάλογα με τη συγκυρία. Η άποψη αυτή

μέχρις ενός σημείου ισχύει αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Υπάρχουν ισχυρότατες ενδείξεις ότι υπάρχει μόνιμος ηγετικός πυρήνας από τα παλιά τα χρόνια που διαιωνίζει τη βασική μορφή και τη δράση του συστήματος. Ο πυρήνας αυτός χρησιμοποιεί την καταστροφική ενέργεια του νου και σχεδιάζει με αριστοτεχνικό τρόπο τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και βασίζεται στην απαιδευσιά του λαού ώστε ο ίδιος ο λαός με τα ίδια του τα χέρια να βγάζει τα ίδια του τα μάτια. Υπάρχουν πάμπολλα παραδείγματα αυτού του είδους και το πιο πρόσφατο είναι οι καταλήψεις των σχολείων από τους μαθητές και οι καταλήψεις των ΑΕΙ/ΑΤΕΙ από τους φοιτητές οι οποίοι για να πετύχουν καλύτερη παιδεία καταστρέφουν εκμηδενίζουν και ευτελίζουν ακόμη και την ελάχιστη παιδεία που τους προσφέρεται. Χαρακτηριστικό των μεθόδων που χρησιμοποιεί το σύστημα είναι και το εξής παράδειγμα από προσωπική μου εμπειρία: βρέθηκα τέλη της δεκαετίας του 60 στο γήπεδο της Τούμπας σε αγώνα ΠΑΟΚ – Ολυμπιακού. Σε ανύποπτο χρόνο ακούω μια μεμονωμένη ομάδα περίπου πέντε ατόμων να λένε όλοι μαζί σαν σε συναυλία που έχει κάνει πολλές πρόβες τη λέξη «βούλγαρο» και στη συνέχεια να τους μιμούνται και άλλοι και σε λίγο φώναζε μεγάλο μέρος της εξέδρας. Στο νου μου εκείνη τη στιγμή δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι κάποιοι «πλήρωσαν» τα πέντε αυτά άτομα για να δημιουργήσουν μακροπρόθεσμα πρόβλημα ανάμεσα στην Ελλάδα και τις γειτονικές βαλκανικές χώρες. Η πιο γνωστή μέθοδος που χρησιμοποιεί το σύστημα είναι «*διαίρει και βασίλευε*». Η διαίρεση του λαού σε ομάδες με αντίθετες προκαταλήψεις μέσω του πνευματικού βιασμού βασίζεται στην απαιδευσιά του λαού και για το λόγο αυτό η παιδεία χτυπιέται από το σύστημα με κάθε τρόπο. Η απαιδευσιά του λαού πετυχαίνεται με την ουσιαστική αδρανοποίηση του ανθρώπινου νου, με την γιγάντωση του «*βάρους του παρόντος*» (Μητσός Α. 2009) ώστε να εφησυχάζεται ο καθένας στην καλοπέραση και στο βόλεμα, και με τη δημιουργία διαφορετικών προκαταλήψεων και δεισδαιμονιών στις διάφορες κοινωνικές ομάδες. Ο ανθρώπινος νους αδρανοποιείται όταν ασχολείται με άνευ σημασίας ή μη υπαρκτά ζητήματα (πίστευε και μη ερεύνα) ή, όταν κάνει κύκλους (λούπα) γύρω από το ίδιο θέμα οπότε εμφανίζεται και το φαινόμενο της κατάθλιψης. Δεν είναι τυχαίο που η κατάθλιψη είναι καθημερινό φαινόμενο στη σύγχρονη κοινωνία. Η δημιουργία προκαταλήψεων και δεισδαιμονιών (βλέπε: Πλούταρχου "*Περί Δεισδαιμονίας*") πετυχαίνεται με την ευκολία που μπορεί κανείς να ενεργοποιήσει τις επιθυμίες και το θυμό στους άλλους. Είναι ευκολότερο να δημιουργήσει κανείς μίσος και φανατισμό ανάμεσα σε ανθρώπους παρά φιλία. Η επιθυμία να τρώει κανείς μετά θάνατο πιλάφι παρά να βράζει σε καζάνια είναι εύκολο να καλλιεργηθεί με αντάλλαγμα να εξυπηρετεί τα άνομα συμφέροντα του συστήματος. Είναι εύκολο να πείσει κανείς ένα εργαζόμενο ότι αξίζει περισσότερο παρά να του εξηγήσει ότι αν ζητήσει περισσότερα θα χρεοκοπήσει το κράτος ή η επιχείρηση που εργάζεται. Φορείς του πνευματικού βιασμού είναι συνήθως τα θρησκευτικά δόγματα και οι αιρέσεις τους τα οποία εκμεταλλεύονται το ενυπάρχον από τη φύση θρησκευτικό αίσθημα του λαού και επιβάλλουν τη δεισδαιμονία. Η δεισδαιμονία κατά τον Πλούταρχο είναι το ίδιο κακή όσο και η αθεΐα ενώ η θρησκευτικότητα σαν αρετή βρίσκεται στο μεσοδιάστημα ανάμεσα στη δεισδαιμονία και την αθεΐα. Είναι γνωστή η ρήση από τον Πλούταρχο ότι «*ο δεισδαίμων περί πάντων τον θεό επικαλείται*». Άλλοι φορείς πνευματικού βιασμού που συνήθως δρουν σε συνεργασία είτε με τους δεισδαιμονιστές είτε με τους αθεϊστές είναι οι ακραίες πολιτικές παρατάξεις με ολοκληρωτικές αντιλήψεις.

Στόχος του συστήματος είναι η παγκόσμια διακυβέρνηση κάτι που δεν το έχει επιτύχει μέχρι σήμερα και ούτε και πρόκειται να το πετύχει. Ο λόγος που δεν πρόκειται ποτέ να το πετύχει είναι επειδή η φύση έχει σχεδιάσει τον ανθρώπινο νου

να αποδίδει σύμφωνα με το σωστό και την αρετή όπως αυτό μπορεί να εκφραστεί με μαθηματικά από την πρότυπη κανονική κατανομή του Gauss (*Χατζόπουλος 2005*, σελ. 79-87) με μέσο όρο λάθους μηδέν και διασπορά τη μονάδα. Συνεπώς η προκατάληψη μετατοπίζει το μέσο όρο από μηδέν σε μια αρχική τιμή η οποία όσο μεγαλύτερη κατ' απόλυτο τιμή είναι τόσο μεγαλύτερη είναι και η καταστρεπτική ενέργεια του νου. Ο μεγαλύτερος εχθρός του συστήματος είναι ο πολιτισμός γενικά που αναπτύσσεται από την εποικοδομητική ενέργεια του ανθρώπινου νου και ιδιαίτερα ο πολιτισμός που ανέπτυξαν οι Έλληνες και για το λόγο αυτό στους αρχαίους χρόνους το σύστημα προώθησε το Δαρείο να καταστρέψει τον πολιτισμό αυτό και στη συνέχεια όταν ο Δαρείος ηττήθηκε προώθησε τον Ξέρξη. Το ενδιαφέρον είναι ότι ο Ξέρξης τελικά αποφάσισε να μην εξτρατεύσει κατά των Ελλήνων φοβούμενος και αυτός μην έχει την τύχη του Δαρείου οπότε το «σύστημα» φρόντισε να του υπαγορεύσει ένα όνειρο στο οποίο ένας νεανίσκος παρουσιάζονταν και του έλεγε αν δεν εξτρατεύσεις κατά των Ελλήνων θα χάσεις την εξουσία που έχεις. Για το όνειρο του Ξέρξη μπορεί κανείς να βρει ακριβείς πληροφορίες από τον *Ηρόδοτο 7.12-19*. Επίσης έχει μεγάλο ενδιαφέρον η ανάλυση που γίνεται (*Καλόπουλος 2005*, σελ. 154-177) σχετικά με τον τρόπο που μπορεί να δει κανείς καθ' υπαγόρευση ένα συγκεκριμένο όνειρο. Το σύστημα κατάφερε τελικά μέσω των ρωμαίων αυτοκρατόρων να φανατίσει τον όχλο και να καταστρέψει οτιδήποτε μαρτυρούσε την ύπαρξη του Ελληνικού πολιτισμού. Η καταστροφή όμως αυτή κάθε άλλο παρά όπως την υπολόγιζε το σύστημα ήταν γιατί θραύοντας σε κομμάτια μια μαρμαροκόλωνα κάθε κομμάτι μεταβάλλεται και σε ένα ξεχωριστό μάρτυρα και αντί για ένα μάρτυρα που φανέρωνε μια μαρμαροκόλωνα οι μάρτυρες έγιναν πολλοί όσα και τα θραύσματα. Το σύστημα τελικά κατάφερε να δημιουργήσει το μεσαίωνα επιβάλλοντας δια της βίας τον πνευματικό βιασμό σε όλους προσπαθώντας έτσι να αποκτήσει παγκόσμια εξουσία. Η αρχή του μεσαίωνα συμπίπτει με το κλείσιμο των φιλοσοφικών σχολών της Αθήνας το 529 μΧ από το ρωμαίο αυτοκράτορα Ιουστινιανό και διήρκεσε περίπου 1000 χρόνια. Στη διάρκεια του μεσαίωνα όμως σφυρηλατήθηκε η αναγέννηση η οποία ήλθε καταπακιά για το σύστημα με τους λαούς να αναζητούν δικαιώματα και ελευθερία και ποιότητα ζωής. Ο μεσαίωνας επίσης μέσα στα μοναστήρια και τα μουσουλμανικά τεμένη διατήρησε τα αρχαία ελληνικά κείμενα μεταφράζοντας τα μάλιστα σε πολλές γλώσσες (*Ουμπέρτο Έκο 1999*).

Από την παραπάνω ανάλυση θα πρέπει να συμπεράνει κανείς ότι ο πυρήνας του συστήματος αποτελείται από άτομα ψυχικά και σωματικά άρρωστα. Ψυχικά μεν είναι άρρωστα γιατί απομακρύνουν το νου τους από το σχεδιασμό που έχει κάνει η φύση και παράγουν μεγάλη καταστροφική ενέργεια, σωματικά δε είναι επειδή μισούν την ομορφιά της ελληνικής τέχνης και θα πρέπει όταν βλέπουν τον εαυτό τους στον καθρέφτη να τον μισούν για την ασκήμια του. Η σωματική αρρώστια μπορεί επίσης να πηγάζει και από το γεγονός ότι στην προσπάθειά τους να διατηρήσουν τα μυστικά της καταστροφικής τους δύναμης διαιώνίζουν το είδος με αιμομικτικό τρόπο.

Το σύστημα τελικά απέτυχε με το μεσαίωνα να καταστρέψει τον πολιτισμό και για το λόγο αυτό προώθησε τους τούρκους να καταλάβουν τον Ελλαδικό χώρο, όμως αυτό ώθησε τους Έλληνες να απλωθούν σε ολόκληρο τον κόσμο και όπως μας λέγει ο Κωστής Παλαμάς στο *Δωδεκάλογο του Γύφτου* «και σβησμένοι απ' την Ανατολή, θ' ανατείλουμε στη Δύση». Είναι γεγονός ότι τόσο η Γαλλική επανάσταση όσο και η Αμερικανική επανάσταση εμπνευσθήκανε από Έλληνες λόγιους της διασποράς όπως ο Αδαμάντιος Κοραής και άλλοι. Οι Έλληνες της διασποράς συνέβαλλαν τα μέγιστα στην αναγέννηση η οποία έδωσε τέλος στο μεγαλύτερο μέρος του σκοταδισμού που

επέβαλλε ο μεσαίωνας. Δυστυχώς μέχρι σήμερα ένα σημαντικό μέρος του σκοταδισμού εξακολουθεί να υφίσταται κυρίως στις ανθρωπιστικές επιστήμες όπως είναι η φιλοσοφία, η παιδεία, η δικαιοσύνη, η θεολογία, κλπ. Η επανάσταση το 21 και οι βαλκανικοί πόλεμοι δημιούργησαν πανικό στο σύστημα το οποίο μεταχειριζόμενο κάθε δόλιο τρόπο έφερε τη Μικρασιατική καταστροφή. Και ενώ όλα έδειχναν ότι ο Ελληνισμός συρρικνώθηκε ήλθε το έπος του 40 να αποκαλύψει ότι μια χούφτα άνθρωποι με πενιγρά μέσα μόνοι τους μπορούν να νικήσουν την πιο καταστρεπτική ενέργεια του ανθρώπινου νου που το 1940 αντιπροσωπεύονταν από τις δυνάμεις των ναζιστών και των φασιστών. Αυτό απέδειξε περίτρανα ότι οι κατοικούντες τον Ελλαδικό χώρο είναι οι ίδιοι και ίσως καλύτεροι από αυτούς που νίκησαν τον Ξέρξη στις Θερμοπύλες και στη Σαλαμίνα. Αυτό φυσικά προβλημάτισε σοβαρά το σύστημα το οποίο εκπόνησε ένα καταστροφικό σχέδιο για την περαιτέρω συρρίκνωση του Ελληνισμού και το εκτέλεσε με την προδοσία της Κύπρου.

Αν επιχειρήσει κανείς να αναλύσει τα ιστορικά γεγονότα από τα μέσα της δεκαετίας του 1930 μέχρι το 1974 θα διαπιστώσει ότι τίποτα δεν έγινε στην τύχη και όλα φαίνονται να είναι προσχεδιασμένα. Το σύστημα μπορεί και δρα ανενόχλητα όταν κυβερνούν ολοκληρωτικά καθεστώτα και υπ' αυτήν την θεώρηση οι παρατάξεις με ακραίες θέσεις συνήθως σε επίπεδο ηγεσίας ελέγχονται από το σύστημα. Συνεπώς μόνο ένα χουντικό καθεστώς θα μπορούσε να επιφέρει συρρίκνωση του ελληνισμού. Έχει ενδιαφέρον να αναλύσει κανείς τη δικαιολογία που προέβαλε η χούντα των επίορκων αξιωματικών του 1967: «για να προστατεύσουν τη χώρα από τον κομμουνιστικό κίνδυνο και τη φαυλοκρατία». Όσο για τη φαυλοκρατία οι ίδιοι ήταν οι φαυλοκράτες αφού παρέβηκαν τον όρκο τους και κατέλυσαν το σύνταγμα και τους νόμους και ανέλαβαν ετσιθελικά κυβερνητικούς θώκους χωρίς να έχουν τα προσόντα και χωρίς ποτέ να ζητήσουν την έγκριση κανενός και έχοντας πάντα στο γύψο τον ελληνικό λαό. Έκαναν δηλαδή εντελώς το αντίθετο από αυτό που είχαν καθήκον να κάνουν που ήταν να φυλάττουν το σύνταγμα και τους νόμους. Η άλλη δικαιολογία όμως έχει ισχυρά αποδεικτικά στοιχεία τα οποία φρόντιζε το σύστημα να συντηρεί. Το ακροδεξιό καθεστώς της δικτατορίας του Μεταξά βοήθησε το ακροαριστερό ΚΚΕ να εξουσιάζει σε μεγάλο βαθμό την αντίσταση κατά των ναζί. Ο Ελληνικός λαός όμως είναι λαός ενάρετος είναι λαός του κέντρου και όχι των άκρων. Το σύστημα όμως με μεγάλη επιδεξιότητα κατάφερε να φέρει σε σύγκρουση τα δύο άκρα οι ηγεσίες των οποίων ήταν όργανα του συστήματος με κατ' εξοχήν θύματα τον κεντρώο πληθυσμό. Το δεύτερο αντάρτικο έγινε αφού προηγήθηκαν τα Δεκεμβριανά η συνθήκη της Βάρκιζας, η αποχή του ΚΚΕ από τις εκλογές, η αναρρίχηση του άθικτου Ζαχαριάδη από το Νταχάου στην ηγεσία του ΚΚΕ και η εσωκομματική συντριβή του Βελουχιώτη. Αυτοί που κατέβασαν το λαό στους δρόμους το Δεκέμβριο του 44 όσο ανόητοι και να ήταν μπορούσαν να γνωρίζουν ότι θα γίνει μακελειό, άρα το έκαναν σκόπιμα. Αυτοί που κατέθεσαν τα όπλα στη Βάρκιζα όσο ανόητοι και να ήταν έπρεπε να μετάσχουν στις εκλογές με όποιο κόστος. Αυτοί που έκαναν το δεύτερο αντάρτικο όντας άοπλοι και χωρίς καμία απολύτως βοήθεια (*Διδώ Σωτηρίου, 1976*) το έκαναν για να ηττηθούν και να σφαγιασθεί ένθεν και ένθεν ο ανθός της ελληνικής νεολαίας. Αυτά τα πράγματα δεν είναι τυχαία είναι σκόπιμα λάθη δηλαδή δόλος. Η σφαγή της ελληνικής νεολαίας στον εμφύλιο ήταν ένας από τους στόχους του συστήματος, όμως ο κύριος στόχος ήταν να δημιουργήσει ένα ισχυρό άλλοθι στη δικτατορία που ετοιμάζε. Πέραν όμως από το δεύτερο αντάρτικο το σύστημα φρόντισε μέσω της ηγεσίας του ΚΚΕ την οποία ήλεγχε, ώστε να στέλνει κατασκόπους στην Ελλάδα και να διατυμπανίζει ότι αυτοί είναι κομμουνιστές κατάσκοποι δίνοντας μεγάλη δημοσιότητα και θόρυβο όπως ήταν αυτή του μεγάλου

παλληκαριού του Νίκου Μπελογιάννη (*Σπύρος Λιναρδάτος, 1977*) ώστε το επιχείρημα του κουμμουνιστικού κινδύνου να είναι βάσιμο. Οι δεκαετίες του 50 και 60 χαρακτηρίζονται από τη δίωξη των προοδευτικών ανθρώπων οι οποίοι χωρίς βάσιμα στοιχεία εχαρακτηρίζοντο κουμμουνιστές και εδιώκοντο για τα κοινωνικά τους φρονήματα, συγκέντρωση του πληθυσμού στα γκέτο των πόλεων, ερήμωση της υπαίθρου καθώς και από την ανάπτυξη του παρακράτους. Βλέπει λοιπόν κανείς ότι όλα τα γεγονότα επαληθεύουν ένα ενιαίο σχέδιο που έχει σαν στόχο τον απόλυτο έλεγχο της εξουσίας από ένα ολοκληρωτικό καθεστώς. Από εκεί και πέρα η προδοσία της Κύπρου ήταν σχετικά εύκολη υπόθεση και παρά το γεγονός ότι η χούντα των συνταγματαρχών δεν φαινόταν πρόθυμη να προχωρήσει στην τελική φάση του σχεδίου (είχε ήδη αποσύρει τη μεραρχία από την Κύπρο σε πρώτη φάση) το σύστημα παρέσυρε τον απαιδέυτο λαό στα γεγονότα του πολυτεχνείου όπου χρησιμοποιώντας ελεύθερους σκοπευτές ηρωοποίησε την εξέγερση και κατάφερε στην εξέγερση αυτή να βρει το πρόσχημα και να αντικαταστήσει τη χούντα των συνταγματαρχών που ήταν ήδη «ψόφια» και τη θεώρησε αναλώσιμη με μια χούντα στα μέτρα του που θα εκτελούσε την τελική φάση της προδοσίας της Κύπρου. Ο σταθμός της Ντόϊτσε Βέλε ήταν αποκαλυπτικός στα σχόλια του κατά τη διάρκεια των γεγονότων του πολυτεχνείου όπου έλεγε: «αν η χούντα των συνταγματαρχών είναι περισσότερα η χούντα του Ιωαννίδη είναι γεράκια» αλλά οι περισσότεροι πάνω στον ενθουσιασμό τους δεν σκέφθηκαν ότι αγωνίζονται για τα γεράκια και κανείς από τους τότε «ηγέτες» δεν τους ενημέρωσε για το τι μέλει γενέσθαι ενώ όλοι το ήξεραν. Η ηρωοποίηση του ξεσηκωμού του Πολυτεχνείου έδωσε στη συνέχεια στο σύστημα το κατάλληλο εργαλείο για να κατευθύνει τους μαθητές και τους φοιτητές στο κλείσιμο των σχολείων και των πανεπιστημίων μέσω των καταλήψεων επιδιώκοντας έτσι με τα ίδια τους τα χέρια να βγάζουν τα ίδια τους τα μάτια κάτι που συμβαίνει μέχρι σήμερα. Είναι αυτονόητο ότι όλοι αποτινουμε φόρο τιμής στους νεκρούς του Πολυτεχνείου ενώ παράλληλα θα πρέπει να θρηνούμε για τη συνεισφορά του Πολυτεχνείου στην τραγωδία της Κύπρου που είχε 6000 έλληνες νεκρούς 3000 τούρκους νεκρούς, 2000 έλληνες αγνοούμενους και 200000 έλληνες πρόσφυγες ξεριζωμένους από τα σπίτια και τις περιουσίες τους.

Αυτή τη στιγμή το σύστημα δείχνει να έχει χάσει κάθε έλεγχο των πράξεών του και με βεβιασμένες και προκλητικές ενέργειες προσπαθεί να δείξει ότι είναι παντοδύναμο ενώ και ο πιο αδαής αντιλαμβάνεται ότι είναι πανικόβλητο και ετοιμάζεται να καταρρεύσει. Από τη μια εκπαιδευσε την Αλκαΐντα από την άλλη έχει εξαπολύσει ένα χονδροειδέστατο πόλεμο εναντίον της, η 11^η Σεπτεμβρίου 2001 ήταν μια χονδροκομμένη ενέργεια και έχει αφήσει πολλά κενά όπου οι άνθρωποι με στοιχειώδη νοημοσύνη δεν τα καταπίνουν, η ωμή επέμβαση στο ΙΡΑΚ είναι ένα άλλο χονδροκομμένο λάθος. Ακόμη όμως πιο χονδροκομμένο είναι το μελλοντικό σχέδιο που εκτελεί αυτή τη στιγμή με το δεύτερο μεσαίωνα εν εξελίξει μέσω του Ισλάμ και κυρίως μέσω των μουσουλμάνων προσφύγων που μετακινεί από την Ασία και Αφρική στην Ευρώπη. Αυτό το πλάνο είναι καταδικασμένο σε αποτυχία γιατί οι μουσουλμάνοι πλην ελαχίστων εξαιρέσεων είναι άνθρωποι που αγαπούν την ειρήνη την πρόοδο και την ευημερία. Οι ελάχιστοι μουσουλμάνοι που καταφεύγουν σε ακραίες ενέργειες είναι άτομα που το σύστημα φανατίζει δια της βίας και μέσω του συστηματικού πνευματικού βιασμού.

Η κύρια μέθοδος που χρησιμοποιεί το σύστημα είναι οι μικρές ομάδες με ισχυρή προκατάληψη καλλιεργημένη με βίαιο τρόπο και συστηματικό πνευματικό βιασμό. Τα πέντε άτομα στο γήπεδο της Τούμπας είναι το καλύτερο παράδειγμα γιατί

κατάφεραν να παρασύρουν το μεγαλύτερο μέρος της εξέδρας, με παρόμοιο τρόπο κατάφερε το σύστημα να φέρει αναταραχή στις σχέσεις της Ελλάδας με τα Σκόπια, ακόμη, ένα (τυχαίο;) γεγονός το Δεκέμβριο του 2008 αποκάλυψε το μέγεθος των μηχανισμών εξαγρίωσης που διαθέτει το σύστημα πάνω στο απαίδευτο πλήθος. Ο αστυνομικός που πυροβόλησε το άτυχο παιδί δεν μπορεί να ήταν στα καλά του και να παραβεί όλους τους κανονισμούς και τις οδηγίες της υπηρεσίας του, είναι γνωστό ότι υπάρχουν ουσίες που όταν εισαχθούν στον οργανισμό αλλάζουν τη συμπεριφορά του ατόμου, όμως για το σύστημα ένα τέτοιο χαμηλού κόστους τέχνασμα της καταστροφικής ενέργειας του νου απέφερε το επιθυμητό αποτέλεσμα ώστε «να δείξει τα δόντια» των μηχανισμών εξαγρίωσης που ελέγχει. Όλες οι τρομοκρατικές οργανώσεις που χρησιμοποιεί το σύστημα είναι ολιγομελείς και καλά εκπαιδευμένες, απλά οι κυβερνήσεις και λοιπές οργανώσεις αντί να τους εκχωρούν μέρος της εξουσίας πρέπει να δείχνουν μηδενική ανοχή εφαρμόζοντας το νόμο για να τις αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά. Το σύστημα επίσης έχει συνήθως μακροπρόθεσμα σχέδια τα οποία διαμορφώνει κατάλληλα στην πορεία εκμεταλλευόμενο τις ευκαιρίες που κατά καιρούς του δίνονται από την παιδευσιότητα των ανθρώπων. Ο μεσαίωνας, για παράδειγμα θα πρέπει αρχικά να σχεδιάστηκε περίπου δύο αιώνες προ Χριστού και ουσιαστικά ξεκίνησε γύρω στο 500 μΧ, δηλαδή περίπου 700 χρόνια αργότερα. Μια άλλη συνήθης μέθοδος που χρησιμοποιεί το σύστημα είναι η κατάλληλη προετοιμασία και έλεγχος της αντίδρασης που σε οποιαδήποτε δράση σχεδιάζει (Χατζόπουλος 2005, σελ. 83-103). Στο σχεδιασμό της δράσης, για παράδειγμα, στο ΙΡΑΚ δημιούργησε και εκπαιδύεσε πρώτα την Αλκάιντα την οποία ελέγχει σαν αντίδραση σε τέτοιο βαθμό ώστε να διαιωνίζεται ο πόλεμος με τον τακτικό στρατό των συμμάχων. Ο καλύτερος τρόπος για το σύστημα να πετύχει τους στόχους του είναι η πολιτική αστάθεια, ο πόλεμος, και οι λαϊκές εξεγέρσεις, εφαρμόζει δηλαδή την τακτική «ο λύκος στην αναμπαμπούλα χαίρεται». Για το λόγο αυτό εκείνοι που παρασύρουν το λαό σε τέτοιου είδους περιπέτειες (Δεκεμβριανά, Πολυτεχνείο, Δεκέμβριος 2008) θα πρέπει να λάβουν σοβαρά υπόψη την παράμετρο αυτή χωρίς αυτό να σημαίνει ότι ο λαός θα πρέπει να κάθεται με σταυρωμένα χέρια όταν καταπατούνται τα δικαιώματά του. Ο λαός θα πρέπει να αντιδρά με ουσιαστικό και όχι επιπόλαιο τρόπο για να αντιμετωπίσει το σύστημα και θα πρέπει επίσης να σταματήσει να γίνεται όργανο του συστήματος με τις επιπόλαιες αντιδράσεις του. Το σύστημα στην Ομηρική Τροία ήθελε να διαιωνίζεται ο πόλεμος και εμπόδιο στη διαιώνιση ήταν η συμμετοχή του Αχιλλέα, οι έλληνες όμως, όταν ο Πάρις παρέβη το πολεμικό δίκαιο και σκότωσε τον Αχιλλέα με δηλητηριασμένο βέλος, έφεραν από τη Λήμνο το Φιλοκτήτη που είχε δηλητηριασμένα βέλη και σκότωσαν τον Πάρι, όμως δεν σταμάτησαν εκεί, βλέποντας ότι οι Τρώες με δόλιο τρόπο σκότωσαν τον Αχιλλέα τους έφτιαξαν το δούρειο ίππο και τους εκπόρθησαν. Το σύστημα επίσης εκμεταλλεύεται τα στεγανά που δημιουργούνται μέσα στις μυστικές υπηρεσίες των κρατών τα οποία σε πολλές περιπτώσεις είναι απαραίτητα για λόγους ασφαλείας και εφόσον υπάρχει αναλυτικός έλεγχος από την υπεύθυνη κυβέρνηση, και διεισδύει με κατάλληλα εκπαιδευμένα στελέχη του για να πετύχει ίδια οφέλη σε βάρος των λαών. Η παιδευσιότητα του κόσμου καλλιεργείται αφ' ενός μεν υποβαθμίζοντας το επίπεδο των εκπαιδευτικών (επετηρίδα, κανένας έλεγχος ή αξιολόγηση) και αφ' ετέρου αδρανοποιώντας τον ανθρώπινο νου (πίστευε και μη ερεύνα, δεισιδαιμονία, προκατάληψη, κατάθλιψη) ή ανατρέποντας την ισορροπία του υγιούς νου από το σχεδιασμό της φύσης. Η ισορροπία του υγιούς νου ανατρέπεται αν η λογική δεν μπορεί να ισορροπήσει την επιθυμία και το θυμό. Συγκεκριμένα οι επιθυμίες γιγαντώνονται καλλιεργώντας τον αλόγιστο καταναλωτισμό ενώ ο θυμός

γιγαντώνεται με τον φανατισμό ο οποίος καλλιεργείται και ενεργοποιείται από τους μηχανισμούς εξαγρίωσης του λαού (Δεκέμβριος 2008).

Θα κλείσει η ενότητα αυτή με ένα ερώτημα που τουλάχιστον στην ταπεινή μου γνώση μόνον ο Καβάφης στο ποίημα του «Περιμένοντας τους Βαρβάρους» έχει θέσει (*Πολίτης 1970*, σελ. 14, 15): Τι θα γίνει αν το σύστημα καταρρεύσει; Το ερώτημα αυτό χρειάζεται μεγάλη σε βάθος διερεύνηση και ενδεχομένως η βέλτιστη λύση μπορεί να βρίσκεται σε ένα μακροπρόθεσμο πλάνο όπου ο μέσος πολίτης θα διαθέτει παιδεία ενώ παράλληλα ο σκληρός πυρήνας του συστήματος θα κάνει τη δική του προσπάθεια ώστε να ιάσει τις ψυχικές και σωματικές του αρρώστιες.

3.2 Περί θεολογίας και κοσμογονίας

Η θρησκευτικότητα των ανθρώπων είναι αρετή και όπως ειπώθηκε βρίσκεται στο μεσοδιάστημα ανάμεσα στη δεισιδαιμονία και την αθεΐα (*Πλούταρχος: περί δεισιδαιμονίας*). Συνεπώς τα ποικίλα θρησκευτικά δόγματα είναι αυτά που καθορίζουν τις ιδιότητες του υπέρτατου όντος και θα έπρεπε ο πολίτης να έχει τη δυνατότητα να μελετήσει τα δόγματα αυτά και το πιο σημαντικό να εξερευνήσει με τον ίδιο του το νου τις ιδιότητες αυτές και στη συνέχεια να αποφασίσει σε τι θεό ή σε τι δόγμα θέλει να πιστεύει. Στα θρησκευτικά δόγματα και την εξέλιξη τους αναφέρεται διεξοδικά ο Γιάννης Κορδάτος στο έργο του «*Αρχαίες Θρησκείες και Χριστιανισμός*» (*Κορδάτος 1973*) και δεν θα ασχοληθούμε περισσότερο. Όμως έχει τεράστια σημασία να βασίζεται κανείς μέσα στις ανθρώπινες διαστάσεις όταν κάνει επιστημονική έρευνα για την αναζήτηση της αλήθειας, ενώ οτιδήποτε άλλο εκτός ανθρωπίνων διαστάσεων μπορεί να είναι απλά μια υπόθεση η οποία με κατάλληλα επιστημονικά τεστ και πειράματα να δοκιμάζεται ώστε συνέχεια να βελτιώνεται η αξιοπιστία της. Η θεολογία και η κοσμογονία είναι επιστήμες και θα πρέπει να ακολουθήσουν αυτή τη μόνη επιστημονική οδό. Επανερχόμενοι στις ιδιότητες του υπέρτατου όντος όπου, με απλή λογική συμπεραίνει κανείς ότι πρέπει να έχει σε όλες του τις εκδηλώσεις μηδενικό λάθος με μηδενική διασπορά και απεριόριστη αρετή. Η ιδιότητα αυτή έχει επαληθευτεί και με μαθηματικά (*Hatzopoulos, 2009*). Συνεπώς δεν νοείται υπέρτατο ον με ανθρώπινες αδυναμίες όπως είναι ο θυμός και η εκδίκηση. Η δικαιοσύνη κατά τον Αριστοτέλη είναι η υπέρτατη αρετή και εμπεριέχει όλες τις αρετές (*Αριστοτέλους: Ηθικά Νικομάχεια*). Οι νόμοι που θέτει συνεπώς το υπέρτατο ον πρέπει να έχουν παγκόσμια ισχύ για όλους και για όλα να είναι αιώνιοι **και χωρίς κανείς να μπορεί να τους παραβιάσει**. Τέτοιοι νόμοι είναι αυτοί της φύσης όπως ο νόμος της βαρύτητας, οι νόμοι που διέπουν το φως (*Γραμματικάκης, 2006*), κλπ. Είναι αδιάνοητο το υπέρτατο ον να γράφει νόμους σε πλάκες και σε δοκίμια ή να εμπνέει ανθρώπους να γράφουν παρόμοια κείμενα και νόμους. Αν θέλει το υπέρτατο ον να πιστεύουν οι άνθρωποι σε συγκεκριμένα πράγματα μπορεί να τα περάσει μέσα στον ανθρώπινο εγκέφαλο με μορφή λογισμικού με γονιδιακό τρόπο. Ο ανθρώπινος εγκέφαλος όταν το παιδί γεννιέται από τη φύση του περιέχει τεράστιες ποσότητες γονιδιακού λογισμικού οι οποίες ελέγχουν όλα τα όργανα λειτουργίας του οργανισμού: στομάχι, καρδιά, νεφρά, κλπ., ενώ επίσης μεγάλες ποσότητες λογισμικού αναπτύσσονται με την πάροδο του χρόνου όπως είναι η κίνηση, η γνώση και η λειτουργία του νου. Ο ίδιος ο άνθρωπος αυτό κάνει χρησιμοποιώντας το λογισμικό στις μηχανές και τα ρομπότ που δημιουργεί, όμως δεν έχει αναπτύξει τη δυνατότητα να παράγει λογισμικό με γονιδιακό τρόπο κάτι που η ίδια η φύση (ο θεός) παράγει εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Μπορεί όμως ο άνθρωπος να επηρεάζει την ανάπτυξη του γονιδιακού λογισμικού με μεθόδους ψυχολογίας όπως είναι ο

μιμητισμός και η επανάληψη κάτι που χρησιμοποιούν οι μηχανισμοί εξαγρίωσης του συστήματος.

Σχετικά τώρα με την Ορθόδοξη παράδοση χρειάζονται αλλαγές αλλά με πολλή σύνεση και προσοχή διότι είναι ο αποκλειστικός ίσως φορέας της Ελληνικής γλώσσας και της Ελληνικής μουσικής. Εδώ ο Κωστής Παλαμάς στο δωδεκάλογο του Γύφτου κάνει μια ενδιαφέρουσα πρόταση (*Παλαμάς, 1899, Γύρω σε μια φωτιά – Γύφτος, σελ. 77*) «*Θάρθη μέρα και θα δώσετε τα χέρια σας, Εθνικοί και Γαλιλαίοι, ανοιχτομάτες, ποτισμένοι το βοτάνι της ζωής*». Ήδη στις ΗΠΑ και σε πολλές άλλες χώρες αυτό ισχύει και άρα μπορεί να ισχύσει παντού. Θα μπορούσαν όμως όλα τα θρησκευτικά δόγματα να δώσουν περισσότερη έμφαση στο παραδοσιακό μέρος και να το προσαρμόσουν σταδιακά πάνω στις εκδηλώσεις της φύσης και τους αναλλοίωτους νόμους της. Στο χώρο της παράδοσης τα θρησκευτικά δόγματα μπορούν να αξιοποιήσουν το τεράστιο υλικό που διαθέτουν αναπτύσσοντας ένα υγιή πολιτισμικό χώρο με ελευθερία και ποικιλότητα.

Στο κομμάτι της θεολογίας μπορεί κανείς να εντάξει και τις δραστηριότητες των τεκτόνων «*λόγω του ιδιόμορφου αυτού συστήματος ηθικής που είναι επικαλυμμένο με τα πέπλα της αλληγορίας και τη χρήση μυστηριακών συμβόλων*» (*Γουδής, 2006, σελ. 185*). Σύμφωνα με τον Γουδή, 2006, σελ. 185-187, οι αρχές του τεκτονισμού έχουν να κάνουν με τον ίδιο τον άνθρωπο ώστε να φθάσει σε ένα ανώτερο επίπεδο και να συμβάλλει σε μια καλύτερη κοινωνία με στόχο την απόκτηση του μέτρου, την αίσθηση της αναλογίας, τη γνώση του καλού και του κακού κλπ. Πολλοί συγγραφείς που έχουν ασχοληθεί με τον τεκτονισμό καθώς και ο συνάδελφος Γουδής έχουν να παρουσιάσουν πολλούς ανθρώπους ιδιαίτερα σε υψηλά κυβερνητικά πόστα που ήταν τέκτονες. Σίγουρα ο τεκτονισμός ανέπτυξε με το δικό του τρόπο μηχανισμούς αντίστασης κατά του συστήματος στη διάρκεια του μεσαίωνα και χρησιμοποίησε αποφασιστικά τους μηχανισμούς αυτούς στην μετέπειτα απελευθέρωση των λαών από τη δουλεία. Εξάλλου είναι μεγάλο όφελος για το κοινωνικό σύνολο να υπάρχουν οργανώσεις με τόσο υψηλού επιπέδου βασικές αρχές. Το ερώτημα όμως που τίθεται και που πρέπει να προβληματίσει σοβαρότατα τους τέκτονες είναι: πως είναι δυνατόν σήμερα που πολλοί άνθρωποι σε υψηλόβαθμα κυβερνητικά πόστα και πόστα του κρατικού μηχανισμού είναι τέκτονες, τα πράγματα βαδίζουν από το κακό στο χειρότερο; Μήπως η «*έλλειψη*» της εφαρμογής των βασικών αρχών του τεκτονισμού οφείλεται στην «*υπερβολή*» της αλληλεγγύης; Αν αυτό ισχύει τότε η αλληλεγγύη λειτουργεί σε βάρος του κοινωνικού συνόλου και συνεπώς μετατρέπει την αδελφότητα σε υπηρέτη του συστήματος.

Η κοσμογονία από το άλλο μέρος από ανέκαθεν είναι χώρος συνεχούς εξερεύνησης από τον άνθρωπο και είναι χαρακτηριστική η έρευνα που έκανε ο Ιπποκράτης Δάκογλου πάνω στη διδασκαλία του Πυθαγόρα και τη συσχέτιση με τους ορφικούς ύμνους (*Δάκογλου 2009*). Σύμφωνα με αυτή την εκδοχή το σύμπαν δομείται πάνω σε ένα γεωμετρικό πλαίσιο το οποίο βασίζεται σε τρεις αριθμούς: (α) τη μονάδα, (β) τον αριθμό $\pi=3,14\dots$, και (γ) τον αρμονικό αριθμό ή χρυσό αριθμό $\Phi=1,618\dots$

$$\varphi = \frac{1 + \sqrt{5}}{2} \approx 1.6180339887\dots$$

Η μονάδα καθορίζει το μέγεθος της γεωμετρικής μονάδας μήκους που χρησιμοποιείται, το $\pi=3,14$ καθορίζει το σχήμα που είναι κυκλικό σφαιρικό ή και ελλειπτικό, και το $\Phi=1,618$ καθορίζει την αναλογία και αρμονία των οντοτήτων που αποτελούν το σύμπαν. Πειραματικά ο Δάκογλου κατάφερε να επαληθεύσει τη θεωρία αυτή με τις αποστάσεις των πλανητών από τον

ήλιο στο δικό μας ηλιακό σύστημα όπου η μονάδα αντιστοιχεί σε 0,387 αστρονομικές μονάδες και προσδιορίζει την απόσταση από τον ήλιο του πρώτου πλανήτη που είναι ο Ερμής αντίστοιχα η Αφροδίτη απέχει $0,387 \times \Phi$, η Γη απέχει $0,387 \times \Phi^2$, ο Άρης απέχει $0,387 \times \Phi^3$, κλπ. Να σημειωθεί ότι η Αφροδίτη αποτελεί μοναδική εξαίρεση της επαλήθευσης αυτής. Από τους 12 πλανήτες που αναμένονται να υπάρχουν στο ηλιακό μας σύστημα έχουν εντοπιστεί οι 10 ενώ ο $5^{\text{ος}}$ πλανήτης δεν υπάρχει και αντ' αυτού υπάρχουν πολλοί αστεροειδείς. Αξίζει να σημειωθεί ότι η ΝΑΣΑ ανακάλυψε το $10^{\text{ο}}$ πλανήτη ακολουθώντας τη θεωρία αυτή (Δάκογλου 2009, σελ. 114). Βέβαια οι τροχιές των πλανητών δεν είναι ακριβώς κυκλικές αλλά ελλειπτικές και συνεπώς εδώ γίνεται αναφορά σε μια μέση απόσταση. Αν λάβουμε υπόψη ότι οι πλανήτες ποτέ δεν ακολουθούν ακριβώς την ίδια τροχιά θα πρέπει στη σύγχρονη εποχή να δεχθούμε την ύπαρξη και ενός τέταρτου αριθμού πέραν των τριών που χρησιμοποιούσε ο Πυθαγόρας ώστε να περιλάβουμε και την κανονική κατανομή του Γκάους που μας δείχνει την εκάστοτε τυπική απόκλιση ή διασπορά ενός πλανήτη από τη μέση τροχιά του. Ο αριθμός αυτός είναι ο $e=2,718\dots$ και προέρχεται από το όριο:

$$e = \lim_{n \rightarrow \infty} \left(1 + \frac{1}{n} \right)^n$$

και αποτελεί τη βάση των Νεπερίων λογαρίθμων. Ο τέταρτος αριθμός είναι σημαντικός για τον προσδιορισμό του στοχαστικού μοντέλου (πρότυπη κανονική κατανομή - μέσος όρος, διασπορά) που χρησιμοποιεί η φύση στο σχεδιασμό της για τη γεωμετρική δομή, τη λειτουργία και τη συμπεριφορά των ποικίλων οντοτήτων της και αντιπροσωπεύει την απόκλιση από μια ιδανική κατάσταση ή μια μέση τιμή.

3.3 Το πρόβλημα της παιδείας

Οι βάσεις για την παιδεία έχουν πλήρως οριοθετηθεί από τον Πλάτωνα στο έργο του «Πολιτεία» και θα ήταν χρήσιμο στους εκπαιδευτικούς όλων των βαθμίδων να μελετήσουν προσεκτικά το έργο αυτό. Η παιδεία κατά τον Πλάτωνα είναι η αποκατάσταση της υγείας (ισορροπίας) του ανθρώπινου νου. Η απόλυτη ισορροπία αποκαθίσταται όταν η ανθρώπινη λογική ισορροπεί ακριβώς την επιθυμία και το θυμό (Πλάτωνος: Πολιτεία). Επειδή η απόλυτη ισορροπία είναι δύσκολο ή αδύνατον να επιτευχθεί υπάρχει η παραδεκτή ισορροπία όταν η απόκλιση της λογικής είναι μέσα σε συγκεκριμένα όρια που καθορίζονται από το μεσοδιάστημα ή μεσότητα της αρετής όπως αυτή ορίστηκε από τον Αριστοτέλη (Αριστοτέλους: Ηθικά Νικομάχεια). Ο ανθρώπινος νους όπως ειπώθηκε έχει σχεδιασθεί από τη φύση να αποδίδει το σωστό και την αρετή μέσα στα όρια ενός σφάλματος (της λογικής) που ακολουθεί την πρότυπη κανονική κατανομή του Gauss με μέσο όρο σφάλματος μηδέν και τυπική απόκλιση συν/πλην ένα (Χατζόπουλος 2005, σελ. 85). Η ανάλυση του αποτελέσματος από το σχεδιασμό αυτό της φύσης δίνει τα εξής αποτελέσματα: Στο μεσοδιάστημα της τυπικής απόκλισης συν/πλην ένα (διασποράς) ο ανθρώπινος νους έχει ελευθερία με απεριόριστες επιλογές οι οποίες χαρακτηρίζονται από την εποικοδομητική ενέργεια του νου και αντιπροσωπεύουν περίπου το 68,26% των πράξεων του. Η επέκταση του μεσοδιαστήματος σε συν/πλην δύο περιλαμβάνει το 95,45% των ανθρώπινων πράξεων ενώ η επέκταση του μεσοδιαστήματος σε συν/πλην τρία περιλαμβάνει το 99,73% των ανθρώπινων πράξεων. Οι Πράξεις με σφάλμα μέχρι συν/πλην τρία μπορούν επίσης να χαρακτηρισθούν σαν πράξεις στα όρια του σωστού. Οι εκτός διαστήματος συν/πλην τρία επιλογές είναι επίσης απεριόριστες και αντιπροσωπεύουν το 0,27% των πράξεων του ανθρώπου και χαρακτηρίζονται από την καταστροφική ενέργεια του νου την οποία η φύση την έδωσε για λόγους

αυτοάμυνας. Συνεπώς μια ανώτερη κοινωνία θα πρέπει να αναλώνει περίπου το 0,27% των πόρων της για αυτοάμυνα. Εδώ αντιλαμβάνεται κανείς την αποτυχία της σύγχρονης παιδείας και των εκπαιδευτικών γενικότερα καθώς και των πολιτικών που διαμορφώνουν τη σύγχρονη παιδεία. Η αποτυχία αυτή δείχνει επίσης τη δουλολπρέπεια που διέπει τις πολιτικές που αφορούν την παιδεία καθώς και τη δουλολπρέπεια των περισσότερων εκπαιδευτικών αλλά και ανθρώπων των ανθρωπιστικών επιστημών οι οποίοι γίνονται ουσιαστικά υπηρέτες του συστήματος για να συντηρούν το μεσαίωνα στις ανθρωπιστικές επιστήμες.

Το πρόβλημα της παιδείας οφείλεται κυρίως στην επιστημονική και ερευνητική ανεπάρκεια των περισσότερων ανθρώπων που ασχολούνται με τις ανθρωπιστικές επιστήμες. Εύκολα μπορεί να παρατηρήσει κανείς ότι ενώ οι θετικές επιστήμες έχουν κάνει αλματώδη πρόοδο μετά το μεσαίωνα, οι ανθρωπιστικές επιστήμες αντί να κάνουν τα βήματα τους προς τα εμπρός οπισθοδρομούν με αποτέλεσμα σήμερα να βρίσκονται πολύ πιο πίσω από το 529 μΧ που έκλεισαν οι φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας. Η επιστημονική ανεπάρκεια οφείλεται σε δύο κυρίως παράγοντες ο ένας έχει να κάνει με τη μη χρήση όσο θα έπρεπε των μαθηματικών στην ανάλυση αντίστοιχων δομών, και εδώ πρέπει να υπενθυμίσουμε την επιγραφή «*Μηδείς Αγεωμέτρητος Εισήτω*» που είχαν στην κυρία είσοδο τους οι φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας. Ο δεύτερος παράγοντας οφείλεται στην ωμή παρέμβαση του συστήματος σε καίρια σημεία των ανθρωπιστικών επιστημών όπως είναι η ανάλυση των ορίων του σωστού και του λάθους (Hatzopoulos 2009). Το σύστημα ουσιαστικά για να εφαρμόσει την τακτική «*διαίρει και βασίλευε*» θέλει οι διαιρεμένες κοινωνικές ομάδες να έχουν αντίθετες απόψεις σχετικά με το τι είναι σωστό ή λάθος ώστε το σωστό για τη μία ομάδα να είναι λάθος για την άλλη και για το λόγο αυτό να έρχονται σε σύγκρουση. Ένα παράδειγμα για το πώς παρεμβαίνει το σύστημα είναι η αλλοίωση της μεσότητας του ορισμού της αρετής του Αριστοτέλη. Ο Αριστοτέλης χαρακτηρίζει την αρετή μεσότητα και την εντοπίζει στο μεσοδιάστημα ανάμεσα σε δύο ακραίες θέσεις ή κακίες (Αριστοτέλους: *Ηθικά Νικομάχεια*). Ο γενναίος, για παράδειγμα, βρίσκεται στο μεσοδιάστημα ανάμεσα στον δειλό και τον θρασύ, ο οικονόμος αντίστοιχα βρίσκεται στο μεσοδιάστημα ανάμεσα στον τσιγκούνη και το σπάταλο κοκ. Στη διεθνή όμως βιβλιογραφία τις περισσότερες φορές τη μεσότητα την ερμηνεύουν *mean* που σημαίνει *μέσος όρος*. Η έννοια όμως «*μέσος όρος*» μόνη της δεν στέκει και είναι ανεπαρκής γιατί πρέπει πάντοτε να συνοδεύεται από τη διασπορά, από το άλλο μέρος η λέξη «*μεσότητα*» που χρησιμοποιεί ο Αριστοτέλης είναι ένα «*μεσοδιάστημα*» που εμπεριέχει το μέσο όρο και τη διασπορά μαζί. Αν για παράδειγμα κάποιος ισχυρισθεί ότι η μέση απόσταση από το Λυκαβηττό στην Ακρόπολη είναι 100 μέτρα με διασπορά 10 χιλιόμετρα, η διατύπωση αυτή δεν είναι λανθασμένη γιατί υπάρχει η διασπορά, όμως χωρίς τη διασπορά η διατύπωση: μέση απόσταση 100 μέτρα είναι λανθασμένη. Επειδή όμως η μεσότητα της αρετής ξεκαθαρίζει επιστημονικά και με μαθηματικό τρόπο την έννοια του ανθρώπινου λάθους (Χατζόπουλος 2005) το σύστημα προσπαθεί μέσω των οργάνων του να διαδίδει ότι ο Αριστοτέλης κατά λάθος έγραψε ότι η αρετή είναι μεσότητα και αντί της μεσότητας υποστηρίζουν το συναίσθημα και την αγάπη. Η μεσότητα της αρετής όμως καθορίζει το μέτρο και την αρμονία στις πράξεις του ανθρώπου ενώ το συναίσθημα ή η αγάπη χωρίς μέτρο, η υπέρμετρη αγάπη δηλαδή, είναι επικίνδυνη και χαρακτηριστικό είναι το δημοτικό Ηπειρώτικο τραγούδι «*Μενούσης*» που από την πολλή αγάπη ο Μενούσης έσφαξε τη γυναίκα του. Άλλο παράδειγμα με άμετρο συναίσθημα και αγάπη είναι η μητέρα που για να προστατεύσει το παιδί της από το κρύο έκλεισε με βαμβάκι τις χαραμάδες στην πόρτα και στο παράθυρο και το παιδί της πέθανε από ασφυξία.

Το μεγαλύτερο όμως πρόβλημα της παιδείας για τα Ελληνικά δεδομένα είναι η απαγόρευση από το σύνταγμα της ίδρυσης ιδιωτικών Πανεπιστημίων και η νόθευση δια νόμου της ακαδημαϊκής διοίκησης των ΑΕΙ/ΑΤΕΙ. Ένα σύνταγμα υπάρχει για να κατοχυρώνει τις ατομικές ελευθερίες του πολίτη και αυτό γίνεται σε παγκόσμιο επίπεδο, ενώ η επιμέρους νομοθεσία είναι αυτή που θέτει περιορισμούς ώστε η ελευθερία να κινείται μέσα στα πλαίσια της μεσότητας της αρετής. Εδώ στην Ελλάδα λοιπόν συμβαίνει το παράδοξο όπου γνωστός καθηγητής του συνταγματικού δικαίου επιμένει ότι κατ' εξαίρεση από τα διεθνή δρώμενα οι έλληνες πρέπει να περιορίζονται από το σύνταγμα στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Αν λάβει όμως κανείς υπόψη του ότι οι σχολές της Αθήνας που το σύστημα έκλεισε το 529 μΧ ήταν στην ουσία ιδιωτικά πανεπιστήμια θα αντιληφθεί ότι πολλοί από αυτούς που αντέδρασαν στην αναθεώρηση του άρθρου 16 είναι στην ουσία όργανα του συστήματος. Όταν ο Ελευθέριος Βενιζέλος επρόκειτο να προωθήσει την ίδρυση του Πανεπιστημίου της Σμύρνης επέλεξε τον καλύτερο ακαδημαϊκό δάσκαλο με παγκόσμια εμβέλεια τον Κωνσταντίνο Καραθεοδωρή και του είπε ανάλαβε την ευθύνη και φτιάξε το. Αυτό θα περίμενε κανείς να γίνει τόσο για το νόμο πλαίσιο που έγινε το 1982 και αναθεωρήθηκε το 2007 όσο και για την ίδρυση νέων Πανεπιστημίων και νέων πανεπιστημιακών και μεταπτυχιακών τμημάτων κάτι που δεν έγινε. Ο νόμος πλαίσιο του 82 για την ανώτατη παιδεία έκανε μια βαθειά τομή και ανέτρεψε την μέχρι τότε πραγματικότητα η οποία ναι μεν είχε κάποια μειονεκτήματα, όμως, είχε και μια ισχυρή ακαδημαϊκή διοίκηση. Αντίθετα ο νόμος πλαίσιο του 82 ναι μεν θεράπευσε κάποιες από τις αδυναμίες του προηγούμενου καθεστώτος, όμως, εισήγαγε ένα τεράστιο πρόβλημα νοθεύοντας την ακαδημαϊκή διοίκηση. Αυτό έγινε μάλιστα σκόπιμα από κάποια αμετανόητα μέλη της τότε επιτροπής που τον συνέταξε διότι τα υπόλοιπα μέλη κατάλαβαν αργότερα το λάθος τους και προς τιμήν τους με δημοσίευσή τους στην εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» 17.9.1989 είπαν κάναμε λάθος (*mea culpa*). Η νοθεία της ακαδημαϊκής διοίκησης ικανοποίησε σε μεγάλο βαθμό τις ορέξεις του συστήματος το οποίο εφαρμόζει με αυτό τον τρόπο τη λαϊκή παροιμία «το ψάρι από το κεφάλι βρωμάει». Ας δούμε λοιπόν τελικά τι έγινε: η σύγκλητος είναι το ανώτατο όργανο λήψης αποφάσεων του Πανεπιστημίου, στα αγγλικά ονομάζεται *ακαδημαϊκή γερουσία (academic senate)* διότι τα μέλη της θα πρέπει να έχουν ισχυρό ακαδημαϊκό προφίλ ώστε να παίρνουν κατά το δυνατόν σωστότερες αποφάσεις και να έχουν οι ίδιοι την ευθύνη. Με το νόμο πλαίσιο του 82 και την δυστυχώς επικύρωση του το 2007, η σύγκλητος αποτελείται κατά ποσοστό 50% των μελών ΔΕΠ (διδασκτικού ερευνητικού προσωπικού) από φοιτητές που σημαίνει τα εξής: Σύμφωνα με αναλύσεις που έχουν γίνει (*Παρασκευόπουλος, 2007, σελ. 48*) σε ένα Πανεπιστήμιο στο διεθνή χώρο ένα 30% των μελών ΔΕΠ είναι επιπέδου κάτω του μετρίου, αν αυτό ισχύει και στα Ελληνικά ΑΕΙ και υποθέσουμε ότι στη σύγκλητο συμμετέχουν 100 μέλη ΔΕΠ, τότε τα 30 θα είναι κάτω του μετρίου και αν προστεθούν στα 30 αυτά μέλη ΔΕΠ οι 50 φοιτητές, τότε η πλειοψηφία που παίρνει αποφάσεις στη σύγκλητο είναι αυτοί που έχουν το χαμηλότερο δυνατόν ακαδημαϊκό προφίλ και η ευθύνη των αποφάσεων επιβαρύνει τους φοιτητές. Το εντελώς αντίθετο δηλαδή από αυτό που συμβαίνει στα πανεπιστήμια όλου του κόσμου. Αν λάβει κανείς υπόψη του ότι όλα τα μέλη στη σύγκλητο προτείνονται με συνδικαλιστικές κυρίως διαδικασίες έχουμε μια γιγάντωση του συνδικαλισμού ο οποίος σε πολλές περιπτώσεις είναι προέκταση των κομμάτων και συρρίκνωση ή νόθευση της ακαδημαϊκότητας η οποία έτσι τείνει να υποβαθμισθεί σε επίπεδο προληταρίων ή δούλων του συστήματος. Το χειρότερο είναι ότι όλα τα όργανα ακαδημαϊκής

διοίκησης των ΑΕΙ (Τμήμα, Κοσμητεία, Πρόεδρος Τμήματος, Κοσμήτορας, Πρύτανης) ακολουθούν περίπου την ίδια διαδικασία.

Η ελληνική νεολαία περνά αυτή τη στιγμή μια μεγάλη κρίση αφού το σύστημα έχει καταστρέψει σε μεγάλο βαθμό όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης αλλά και εκεί που κάτι πάει να γίνει το σύστημα δημιουργεί μια κατάληψη και διαλύει τα πάντα. Το αποκορύφωμα της καταστροφής της ελληνικής παιδείας συντελείται στο λύκειο όπου οι νέοι πειθαναγκάζονται να παρακολουθούν ένα παράλυτο σχολείο και ένα εξουθενωτικό φροντιστήριο με στόχο να περάσουν σε ανώτατη σχολή, χωρίς, πλην ολίγων εξαιρέσεων, να πετυχαίνουν στη σχολή της αρεσκείας τους. Το αποτέλεσμα είναι όταν έλθουν στα ΑΕΙ/ΑΤΕΙ να μην έχουν ψυχικά αποθέματα να παρακολουθήσουν το πρόγραμμα σπουδών. Συνήθως παίρνει 3-4 εξάμηνα μέχρι να συνέλθουν από την καταστροφική επίδραση του λυκείου. Πρέπει να υπάρξει πολιτική βούληση από όλα τα κόμματα για να λυθεί το πρόβλημα της παιδείας. Το τι πρέπει να γίνει είναι σε όλους γνωστό από την διεθνή πρακτική. Η Ελλάδα από το άλλο μέρος μπορεί να προωθήσει εντός και εκτός συνόρων τις βασικές αρχές της παιδείας διότι έχει όλο το υλικό από τους αρχαίους χρόνους το οποίο μάλιστα μπορεί να προσαρμόσει πάνω στα επιτεύγματα της σύγχρονης επιστήμης όπως είναι τα μαθηματικά και η ανατομία και λειτουργία του εγκεφάλου (*Hatzopoulos 2009*).

3.4 Το πολιτικό σύστημα

Ο περασμένος αιώνας επηρεάστηκε πολιτικά σε μεγάλο βαθμό από το μαρξισμό. Ο μαρξισμός ουσιαστικά βασίζεται σε εργασίες του Μαρξ και του Ένγκελς και αντίστοιχη δράση που ανέπτυξαν τον 19^ο αιώνα μΧ. Οι εργασίες αυτές δεν θα ήταν κάτι τι ιδιαίτερο αν στις αρχές του 20^{ου} αιώνα οι εφημερίδες της Ελβετίας του Παρισιού και του Λονδίνου δεν έδιναν ιδιαίτερη έμφαση και δεν δημοσίευαν τα άρθρα του Λένιν. Το σύστημα συνεπώς είναι αυτό που προώθησε το μαρξισμό για ένα και μοναδικό λόγο: μπορούσε με ένα τέτοιο σύστημα να υποβαθμίσει τη μεσαία τάξη σε προλετάριους για να μπορέσει να κάνει παγκόσμια κυβέρνηση που είναι και ο διακαής πόθος του. Η μεσαία τάξη είναι εκείνη που περισσότερο πλησιάζει το σχεδιασμό της φύσης πάνω στον ανθρώπινο νου, είναι η τάξη που παράγει και σκέπτεται και για το λόγο αυτό το σύστημα δεν μπορεί να την ελέγξει. Υποβαθμίζοντας όμως τη μεσαία τάξη σε προλετάριους κάτω από μια πειθαναγκαστική δικτατορία θα πετύχαινε το στόχο της. Στην αρχή το σύστημα επιχείρησε να εφαρμόσει τα σχέδια του σε Γερμανία, Γαλλία και Αγγλία όπου υπήρχαν και οι περισσότεροι καταπιεζόμενοι εργαζόμενοι στις φάμπρικές αλλά έγινε αντιληπτό από το λαό στις χώρες αυτές ο οποίος διαθέτει παιδεία και αντίστοιχη ηγεσία και το σύστημα απέτυχε στα σχέδια του. Δεν το έβαλε όμως κάτω και το επιχείρησε στη Ρωσία όπου ναι μεν δεν υπήρχαν φάμπρικές, όμως, η τότε απομακρυσμένη από το λαό τσαρική ηγεσία παρέδωσε «γην και ύδωρ» στο σύστημα το οποίο υποβάθμισε τη μεσαία τάξη δια της βίας και δημιούργησε την προλεταριακή βάση που απαιτεί ο μαρξισμός για να λειτουργήσει. Όταν το σύστημα πραγματοποίησε το αρχικό του σχέδιο, τότε ο Λένιν έγινε για το σύστημα αναλώσιμος για να τον διαδεχθεί ο κατάλληλα επιλεγμένος από το σύστημα Στάλιν. Την Ελλάδα την «έσωσε» από αυτήν την περιπέτεια αυτή η συνθήκη της Γιάλας, όμως το σύστημα, όπως ειπώθηκε, σχεδίασε και εκτέλεσε την τραγωδία της Κύπρου και προσπαθεί αυτή τη στιγμή να καταστρέψει την ελληνική παιδεία και τον ελληνικό πολιτισμό και τις παραδόσεις του.

Η καλύτερη αντίσταση στο σύστημα είναι: να απαλλαγούν από τα «λαμόγια» τα δύο μεγάλα κόμματα, που είναι κεντρώα κόμματα και αντιπροσωπεύουν τη συντριπτική πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, και να συνεργασθούν ώστε να λύσουν τα προβλήματα της παιδείας, του δημόσιου χρέους, του περιβάλλοντος, της εθνικής άμυνας και εσωτερικής ασφάλειας της χώρας, της εξωτερικής πολιτικής, της υγείας, και της διαχείρισης των εθνικών πόρων. Ακόμα και οι ποδοσφαιρικοί σύλλογοι επιλέγουν τους καλύτερους ποδοσφαιριστές για να φτιάξουν ομάδα, τα πολιτικά κόμματα λοιπόν, θα πρέπει κάπου, κάποτε να σταματήσουν να επιλέγουν τους χειρότερους για να στελεχώνουν τις ομάδες τους. Όσο τα δύο μεγάλα κόμματα έχουν σαν κύριο στόχο τη νομή της εξουσίας και καλλιεργούν την πόλωση για να εξυπηρετήσουν το σκοπό αυτό, θα είναι υπηρέτες και δούλοι του συστήματος σε βάρος του Ελληνικού λαού. Στην όποια προσπάθεια τους να εργασθούν προς όφελος του κοινωνικού συνόλου θα βρουν πολύ μεγάλη βοήθεια από τα ΑΕΙ/ΑΤΕΙ της χώρας όπου υπάρχουν αξιόλογοι επιστήμονες με διεθνείς περγαμηνές και παρά την νοθευμένη ακαδημαϊκή διοίκηση και την πενιχρή χρηματοδότηση εξασφαλίζουν πόρους και εργάζονται αθόρυβα με αξιόλογο έργο που έχει διεθνή αναγνώριση από το οποίο επωφελείται ολόκληρη η υφήλιος πλην της Ελλάδας.

4. Βιβλιογραφία

1. Αριστοτέλους: “*Ηθικά Νικομάχεια*”
2. Χρίστος Γουδής, 2006, «*Οδός Ελλήνων*», Εκδόσεις Κάκτος.
3. Γιώργος Γραμματικάκης, 2006, «*Η Αυτοβιογραφία του Φωτός*», Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης.
4. Ιπποκράτης Δάκογλου, 2009, «*Πυθαγόρειος Προσαρμογή της Ορφικής Κοσμολογίας στις Θετικές Επιστήμες*» Εκδόσεις Νέα Θέσις.
5. Ουμπέρτο Έκο 1999, «*Το όνομα του ρόδου*», Εκδοτικός Οίκος Α. Α. Λιβάνη
6. John N. Hatzopoulos, 2009, “*The boundaries of right and wrong - Learning and the human brain*”, ACSM BULLETIN, February 2009, pp. 20 – 22. http://www.env.aegean.gr/labs/Remote_sensing/publications/rightWrong.pdf
7. Ηρόδοτος, *Ζ' βιβλίο – Πολυμνία*
8. Μιχάλης Καλόπουλος, 2005, «*Το Θέατρο της Σωτηρίας*» ISBN: 960-90201-4-3
9. Γιάννης Κορδάτος, 1973, «*Αρχαίες Θρησκείες και Χριστιανισμός*», Εκδόσεις Μπουκουμάνη.
10. Σπύρος Λιναρδάτος, 1977, «*Από τον Εμφύλιο στη Χούντα*», τ. Α', Εκδόσεις Παπαζήση.
11. Αχιλέας Μητσός, 2009, *Προφορική ομιλία*, Πανεπιστήμιο Αιγαίου.
12. Κωστής Παλαμάς 1899, «*Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου*»
13. Πάπυρος 1995, «*Διον. Σολωμού, Ανδρέα Κάλβου, Απαντα, τα Ελληνικά Έργα*», Εκδόσεις Πάπυρος.
14. Παρασκευάς Παρασκευόπουλος, 2007, «*Η Παιδεία εν τάφω*» Εκδόσεις Π. Ν. Παρασκευόπουλου Καθηγητή ΕΜΠ.
15. Πλάτωνος: «*Πολιτεία*»
16. Πλούταρχου "*Περί Δεισιδαιμονίας*"
17. Λίνου Πολίτη 1970, «*Ποιητική Ανθολογία Σικελιανός Καβάφης και οι Νεώτεροι*» Εκδόσεις Γαλαξία, 4^η έκδοση.
18. Διδώ Σωτηρίου, 1976, «*Εντολή*», Αθήνα, Κέδρος, σελ. 388, ISBN: 960-04-0005-9 (36η έκδοση).
19. Ιωάννης Ν. Χατζόπουλος 2005, «*Παιδεία ώρα μηδέν*» Εκδόσεις Κάκτος.

20. Χιωτάκης Γ. Λ., Κορίδης Γιάννης, 2002, «*Νικηφόρος Μανδηλαράς – Η δολοφονία ενός Αγωνιστή*», Εκδόσεις Ιωλκός.